

RETTENS DOM (Tredje Afdeling)
16. juli 1992*

I sag T-1/91,

Hilaire Della Pietra, tjenestemand ved Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, ved advokat Pierre Gérard, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos Christine Goerens, 54, avenue de la Liberté,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, ved Sean van Raepenbusch, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, ved advokaterne Claude Verbraeken og Denis Waelbroeck, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos Roberto Hayder, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg,

sagsøgt,

hvori der er nedlagt påstand om annullation af bedømmelsen af sagsøgeren for tidsrummet 1985-1987 og om erstatning og godtgørelse for den af sagsøgeren påberåbte økonomiske og ikke-økonomiske skade,

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Tredje Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, B. Vesterdorf, og dommerne A. Saggio og C. Yeraris,

justitssekretær: fuldmægtig B. Pastor,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter mundtlig forhandling den 7. maj 1992,

* Processprog: fransk.

afsagt følgende

Dom

Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

- 1 Sagsøgeren er tjenestemand i lønklasse B2 ved Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (herefter benævnt »Kommissionen«). I den af tvisten omfattede periode gjorde han indtil den 15. marts 1987 tjeneste i Generaldirektoratet for Regionalpolitik og derefter i Generaldirektoratet for Personale og Administration.
- 2 Den 6. maj 1988 fremsendte sagsøgte til sagsøgeren dennes bedømmelse i henhold til artikel 43 i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber (herefter benævnt »vedtægten«) for tidsrummet fra den 1. juli 1985 til den 30. juni 1987.
- 3 Ved notits af 14. juni 1988 meddelte sagsøgeren bedømmeren, at han med henblik på forlig havde ansøgt om anvendelse af artikel 6 i de af Kommissionen den 27. juli 1979 fastsatte almindelige gennemførelsesbestemmelser til vedtægtens artikel 43 (herefter benævnt »almindelige bestemmelser«) for at få nævnte bedømmelse forelagt for appelbedømmeren i medfør af artikel 7 i de almindelige bestemmelser.
- 4 Ved notits af 18. november 1988 fremsendte appelbedømmeren atter bedømmelsen til sagsøgeren og meddelte denne sin afgørelse om fuldt ud at opretholde de vurderinger, der var foretaget af bedømmeren. Han erklærede ligeledes, at notitsen var at betragte som en stadfæstelse af bedømmelsen og som sådan ville blive vedføjet bedømmelsen som bilag.

- 5 Ved notits af 5. december 1988 til appelbedømmeren anmodede sagsøgeren om høring af Det Paritetiske Bedømmelsesudvalg. I de notitsen vedføjede bemærkninger klagede han over, at to af de analytiske vurderinger i den seneste bedømmelse var dårligere end i den forudgående bedømmelse. Det drejede sig om rubrikkerne »tjenstlig indsats/regelmæssighed i arbejdsindsatsen« (fra udmærket til meget godt) og »tjenstlig adfærd/ansvarsbevidsthed« (fra udmærket til meget godt). Sagsøgeren gjorde gældende, at han ikke havde fået nogen skriftlig begrundelse for disse ændringer. Han meddelte, at han i de 24 måneder, som bedømmelsen dækkede, havde haft flere umiddelbart overordnede på grund af sine forskellige placeringer, mens det fremgik af bedømmelsen, at kun én af disse var blevet hørt af bedømmerne.

- 6 Den 11. august 1989 fremsendte Det Paritetiske Bedømmelsesudvalg til appelbedømmeren sin udtalelse, hvori følgende forhold påpegedes: a) Bedømmelsen var udarbejdet for sent, og fristerne i de forskellige faser af bedømmelsen var ikke overholdt, b) den analytiske vurdering vedrørende rubrikkerne »regelmæssighed i arbejdsindsatsen« og »ansvarsbevidsthed« var dårligere end i den bedømmelse, der blev udarbejdet for tidsrummet 1983-1985, og c) den ringere generelle vurdering var ikke begrundet. Under disse omstændigheder opfordrede udvalget appelbedømmeren til i henhold til punkt B.6.3.2 i vejledningen i bedømmelse af tjenestemænd at tage bedømmelsen op på ny.

- 7 Ved notits af 26. september 1989 til personalelederen begrundede appelbedømmeren den pågældende ringere bedømmelse med, at sagsøgerens tjenstlige indsats og hans ansvarsbevidsthed ikke kunne beskrives som udmærkede.

- 8 Ved notits af 10. november 1989 til sagsøgeren erklærede appelbedømmeren, at han i forvejen havde gjort sig bekendt med udtalelsen fra Det Paritetiske Bedømmelsesudvalg, og bekræftede sin afgørelse om at opretholde den oprindelige bedømmelse uændret af de grunde, han allerede havde meddelt i notitsen af 26. september 1989, hvoraf han vedlagde en kopi. Da notitsen ikke var nået frem til sagsøgeren, blev den atter tilsendt ham den 18. april 1990 med en notits af 20. marts 1990 som følgeskrivelse.

- 9 Den 6. juni 1990 indbragte sagsøgeren i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2, en klage over afgørelsen af 10. november 1989 (herefter benævnt »afgørelsen«), idet han begrænsede sig til at erklære sig »uenig« i denne.
- 10 Den pågældende klage blev stiltiende afvist af ansættelsesmyndigheden, som ikke afgav svar på klagen inden for den i vedtægtens artikel 90 fastsatte frist på fire måneder.
- 11 Ved notits af 22. november 1990 til appelbedømmeren meddelte personaledirektøren denne, at det efter gennemgangen af sagsøgerens klage i Kommissionens »Fællesgruppe for Klagebehandling« havde vist sig, at der var fare for, at den i notitsen af 10. november 1989 indeholdte begrundelse i tilfælde af sagsanlæg ikke ville blive betragtet som tilstrækkeligt detaljeret til at opfylde de i de almindelige bestemmelser fastsatte krav. Han anmodede ham derfor om at udarbejde en mere detaljeret begrundelse for den ringere bedømmelse.
- 12 Under disse omstændigheder indbragte sagsøgeren den 4. januar 1991 sagen for Retten.
- 13 Ved notits af 13. februar 1991 til personaledirektøren begrundede appelbedømmeren på ny sin afgørelse. Efter at have forklaret de praktiske vanskeligheder ved at påvise rigtigheden af en kvalitativ vurdering, navnlig fordi visse af de tjenestemænd, sagsøgeren havde arbejdet sammen med, ikke længere arbejdede i Kommissionen, udtalte han, at Della Pietra i tidsrummet 1985-1987 ikke havde lagt »den iver og omhu for dagen, som udførelsen af visse opgaver, der var pålagt ham, krævede«. Navnlig havde sagsøgerne været lidet villig til at gøre noget ud af behandlingen af de løbende EFRU-sager, og det havde resulteret i manglende tillid til hans arbejde,

der gik ud på at bistå tjenestemænd i kategori »A« på meget vanskelige områder. I betragtning heraf var den omtvistede bedømmelse meget mild efter de personers opfattelse, der var blevet bistået af Della Pietra i det pågældende tidsrum.

- 14 Den 6. marts 1991 blev den supplerende begrundelse for afgørelsen fremsendt af personalelederen til sagsøgeren.
- 15 Efter anmodning fra Retten fremlagde Kommissionen med skrivelser af 28. februar og 4. marts 1992 visse bilag, som den fandt det rettest at medtage til supplerende af sagsakterne.
- 16 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten (Tredje Afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling og opfordre parterne til under retsmødet at udtale sig om, hvorvidt sagen under hensyn til Domstolens dom af 7. maj 1986 (sag 52/85, Rihoux mod Kommissionen, Sml. s. 1555) og klagens affattelse kunne antages til realitetsbehandling.
- 17 Den mundtlige forhandling fandt sted den 7. maj 1992. Parternes repræsentanter procederede sagen og besvarede de af Retten stillede spørgsmål.

Parternes påstande

- 18 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Den afgørelse, der den 10. november 1989 blev truffet af appelbedømmeren, og hvorefter bedømmelsen af sagsøgeren for perioden fra den 1. juli 1985 til den 30. juni 1987 stadfæstedes, annulleres.

- Idet proceduren begynder forfra, tilpligtes den kompetente bedømmer at udfærdige en korrekt bedømmelse, der er i nøje samklang med de almindelige gennemførelsesbestemmelser til vedtægtens artikel 43, og som i det mindste forlænger bedømmelsen for 1983-1985.
- Kommissionen tilpligtes at betale 1 ECU i godtgørelse for ikke-økonomisk skade og 1 000 ECU i erstatning for økonomisk skade.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

19 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- Frifindelse.
- Sagsøgeren tilpligtes at bære sine egne omkostninger i overensstemmelse med artikel 64, stk. 1, i Domstolens procesreglement, som finder tilsvarende anvendelse i sager indbragt for Retten.

Kravet om annullation

20 Til støtte for annullationspåstanden har sagsøgeren påberåbt sig tre anbringender, nemlig ét om manglende overholdelse af de i de almindelige bestemmelser fastsatte frister for at udarbejde bedømmelser, ét om manglende høring af visse af hans umiddelbare overordnede og ét om manglende begrundelse for den stedfundne forringelse af den analytiske vurdering.

Første og andet anbringende

- 21 I besvarelsen af Rettens opfordring til parterne om under retsmødet at udtale sig om, hvorvidt sagen under hensyn til affattelsen af klagen af 6. juni 1990 vil kunne antages til realitetsbehandling, har sagsøgeren gjort gældende, at det ikke kan lægges ham til last, at han under retssagen har fremført anbringender, som han ikke gjorde gældende tidligere i klagesagen, da der i den administrative klage henvises til en argumentation, som allerede var indeholdt i hans bemærkninger af 5. december 1988 til Det Paritetiske Bedømmelsesudvalg, som således var bragt til hans overordnede og Kommissionens kendskab. Samtlige de anbringender, der indgår i denne argumentation, gentages i de for Retten fremlagte dokumenter og proceskrifter.
- 22 Kommissionen har under retsmødet gjort gældende, at det i klagen kun er angivet, at der foreligger uenighed, og at klagen ikke tilstrækkelig nøjagtigt oplyste Kommissionen om den pågældendes klagepunkter og ønsker. Under henvisning til Rettens kendelse af 25. februar 1992 (sag T-39/91, Hermann mod CEDEFOP, Sml. II, s. 233) har Kommissionen udtalt, at den ikke mener, at klagen opfylder de ved retspraksis fastsatte mindstekrav til formen. Men da Kommissionen anerkender, at sagsøgeren i sin notits til Det Paritetiske Bedømmelsesudvalg har fremført en række af de begrundelser, der påberåbes i denne sag, overlader den det til Retten at skønne, om søgsmålet kan realitetspåkendes.
- 23 Retten skal erindre om, at indgivelse af en formel klage i henhold til vedtægtens artikel 90 ifølge helt fast retspraksis ikke kan anses for nogen nødvendig forudsætning for at anlægge sag til prøvelse af en bedømmelse som omhandlet i vedtægtens artikel 43, hvilken bedømmelse i øvrigt udtrykker bedømmerens frit dannede opfattelse og ikke ansættelsesmyndighedens vurdering. Der kan således anlægges sag fra det øjeblik, hvor bedømmelsen kan betragtes som endelig (Domstolens dom af 3.7.1980, forenede sager 6/79 og 97/79, Grassi mod Rådet, Sml. s. 2141, af 19.2.1981, forenede sager 122/79 og 123/79, Schiavo mod Rådet, Sml. s. 473, og af 15.3.1989, sag 140/87, Bevan mod Kommissionen, Sml. s. 701; Rettens dom af 13.12.1990, sag T-29/89, Moritz mod Kommissionen, Sml. II, s. 787). Af de samme grunde kræves der ifølge retspraksis heller ikke til opfyldelse af formaliteten en forudgående klage i henhold til vedtægtens artikel 90, såfremt der er tale om en

afgørelse truffet af en udvælgelseskomité, idet en sådan afgørelse ifølge sin natur ikke kan annulleres eller ændres af ansættelsesmyndigheden (jf. bl.a. Domstolens ovennævnte dom af 7.5.1986, Rihoux mod Kommissionen).

- 24 Den pågældende har mulighed for enten direkte at anlægge sag for Fællesskabets domsmyndighed eller at indgive administrativ klage, hvorved han dog i sidstnævnte tilfælde skal respektere samtlige formkrav, der er knyttet til den valgte mulighed for forudgående klage. En løsning, som fritog den pågældende for at opfylde nævnte krav, ville nemlig indebære, at han fik tillagt bedre rettigheder end dem, der gives tjenestemænd, der har valgt direkte at anlægge sag for Fællesskabets domsmyndighed. Blandt disse formkrav findes det princip, der er fastslået ved fast retspraksis, ifølge hvilket vedtægtens artikel 90 har til formål at muliggøre og fremme en mindelig bilæggelse af tvister mellem tjenestemændene og administrationen. For at opfylde dette krav er det vigtigt, at administrationen har tilstrækkeligt nøjagtigt kendskab til den pågældendes klagepunkter eller ønsker. Derimod har denne bestemmelse ikke til formål strengt og endeligt at fastlægge den eventuelle retslige fase, når søgsmålet hverken ændrer klagens årsag eller genstand. Efter udløbet af fristen for at indbringe sagen for Retten kan den tjenestemand, der har valgt at indgive forudgående klage, for Retten kun nedlægge påstande, der har samme genstand som de i klagen anførte, og kun fremsætte søgsmålsgrunde, der hviler på samme grundlag som de i klagen påberåbte. Disse søgsmålsgrunde kan for Retten uddybes ved fremførelse af anbringender og argumenter, som ikke nødvendigvis figurerer i klagen, men som er nært forbundet med den (jf. bl.a. Domstolens ovennævnte dom af 7.5.1986, Rihoux mod Kommissionen, præmis 11, 12 og 13).

- 25 I betragtning af ovenstående bør overensstemmelsen mellem den af sagsøgeren den 6. juni 1990 angivne klage og hans søgsmål efterprøves for så vidt angår de deri fremførte anbringender og de nedlagte påstande. Dette formalitetsspørgsmål skal, selv om det ikke er rejst af parterne, undersøges af egen drift af Retten, da det angår ufravigelige procesforudsætninger, for så vidt som det vedrører forskriftsmæssigheden af den administrative procedure. Nærmere bestemt er det begrundet at efterprøve dette spørgsmål af egen drift, henset til formålet med den administrative klageprocedure, der jo som nævnt forudgående er, at konflikter mellem tjenestemænd

eller øvrige ansatte og fællesskabsinstitutionerne skal løses i mindelighed (jf. senest Rettens dom af 29.3.1990, sag T-57/89, Alexandrakis mod Kommissionen, Sml. II, s. 143). Dette formål kan opnås, selv når den anfægtede afgørelse, i dette tilfælde bedømmelsen, hidrører fra en anden myndighed end ansættelsesmyndigheden, som altid kan opnå en mindelig bilæggelse enten ved at tilbagesende bedømmelsen til den kompetente myndighed med henblik på fornyet vurdering, eller ved at overbevise den pågældende tjenestemand om, at han ikke har nogen grund til at klage.

- 26 I denne sag er klagen, som blev indgivet den 6. juni 1990 til generalsekretæren for Kommissionen, affattet som følger:

»Hoslagt fremsendes til registrering genpart af den klage, som jeg indgiver i henhold til vedtægtens artikel 90.

Vedr.: Bedømmelse 1985/1987 (uenighed om afgørelsen af 10.11.1989, som blev meddelt den 18.4.1990).«

I klagen er dernæst anført sagsøgerens fulde navn samt oplysninger om hans tjenesteretlige stilling, dato og underskrift. Det må konstateres, at klagen, selv om den fra et formelt synspunkt kan kaldes en klage i den i vedtægtens artikel 90 anvendte betydning, er yderst lakonisk og ikke nævner noget om en notits, som sagsøgeren med urette hævder at have sendt til Det Paritetiske Bedømmelsesudvalg. I klagen begrænser sagsøgeren sig nemlig til at nævne, at han er uenig i den afgørelse, appelbedømmeren har truffet om at opretholde bedømmelsen vedrørende tidsrummet 1985-1987 uændret, uden at angive hverken indsigelsens rækkevidde eller de konklusioner, der skal drages af denne. Ikke desto mindre kan det til nød anerkendes, at det tredje annullationsanbringende, der påberåbes i denne sag, og som vedrører den manglende begrundelse for forringelsen af visse af bedømmelsens analytiske vurderinger for tidsrummet 1985-1987, hviler på samme grundlag som den i klagen påberåbte indsigelse. Hvad derimod angår anbringerne om manglende overhol-

delse af de i vejledningen i bedømmelse af tjenestemænd fastsatte frister og om manglende høring af visse overordnede, udgør disse indsigelser, som hviler på andre retsgrunde end den i klagen påberåbte indsigelse. Under disse omstændigheder bør de to ovennævnte annullationsanbringender afvises, da de ikke er fremført i klagen.

Tredje anbringende

- 27 For så vidt angår anbringendet om manglende begrundelse for den anfægtede afgørelse, som er det eneste anbringende, der kan realitetspåkendes, har sagsøgeren gjort gældende, at de analytiske vurderinger i hans bedømmelse for tidsrummet 1985-1987 under rubrikkerne »tjenstlig indsats/regelmæssighed i arbejdsindsatsen« og »tjenstlig adfærd/ansvarsbevidsthed« er ringere end vurderingerne vedrørende tidsrummet 1983-1985, hvilket hverken er berettiget eller begrundet og ikke tager hensyn til de objektive elementer i hans sagsakter. Denne manglende begrundelse er en tilsidesættelse af vedtægtens artikel 25, stk. 2, og artikel 5 i de almindelige bestemmelser. Ifølge sagsøgeren udgør den »interne« begrundelse, der gives af appelbedømmeren i hans notits af 26. september 1991 til personalelederen, ikke den begrundelse, som kræves i vejledningen i bedømmelse af tjenestemænd. Ej heller notitsen fra appelbedømmeren dateret den 13. februar 1991, dvs. efter sagsanlægget, kan bøde på den manglende begrundelse. Sagsøgeren fremhæver, at begrundelsespligten jo har til formål at sikre overholdelse af det kontradiktoriske princip og gøre det muligt for tjenestemanden at forsvare sig samt at fremsætte sine indsigelser på et velbelyst grundlag.
- 28 Kommissionen har bemærket, at såvel Domstolen som Retten efter fast praksis i princippet afholder sig fra at efterprøve værdidømmene i bedømmelserne. Bedømmerne har en udstrakt ret til at skønne, og den retlige kontrol indskrænker sig til tilfælde af fejl eller åbenbar magtfordrejning. I denne forbindelse påberåber sagsøgeren sig ingen faktisk fejl, åbenbar fejlbedømmelse eller magtfordrejning. I øvrigt mener Kommissionen, at appelbedømmeren begrundede forringelsen af de pågældende analytiske vurderinger i sin notits af 26. september 1989. Endvidere mener Kommissionen, at der i notitsen af 13. februar 1991 fra den samme bedømmer blev givet en mere detaljeret begrundelse. De således fremkomne forklaringer fratager, selv om de er fremkommet efter sagsanlægget, sagsøgeren, som ikke har bestridt deres berettigelse, enhver interesse i at benytte anbringendet om manglende begrundelse.

- 29 Ved bedømmelsen af berettigelsen af dette anbringende skal Retten for det første henvide til, at i henhold til artikel 5, stk. 1 og 2, i de almindelige bestemmelser må »bedømmelsen kun vedrøre bedømmelsesperioden. Enhver ændring af den analytiske vurdering i forhold til den foregående bedømmelse skal begrundes ...«. I øvrigt er der i vejledningen i bedømmelse af tjenestemænd, som retligt har samme værdi som et internt direktiv (Rettens dom af 24.1.1991, sag T-63/89, Latham mod Kommissionen, Sml. II, s. 19, præmis 25), for så vidt angår de analytiske vurderinger fastsat en bedømmingsskala med fem trin (udmærket, meget godt, godt, passabelt, utilfredsstillende). I samme vejledning hedder det i punkt B.6.2.2, at karakteren »udmærket« gives for kvalifikationer på et usædvanligt højt niveau, der ligger væsentligt over, hvad der kræves for at kunne beklæde pågældende stilling, mens karakteren »meget godt« gives for kvalifikationer på et klart højere niveau, end Kommissionen med rette kan forvente af en tjenestemand i den stilling, han beklæder. Endelig tilføjes det i samme vejlednings punkt B.6.3.2, at bedømmeren så udførligt som muligt skal begrunde de ændringer i den analytiske vurdering i forhold til den foregående bedømmelse.
- 30 For det andet skal der henvises til, at Domstolen, som har skullet tage stilling til bestemmelser, der nøje svarer til de ovennævnte, har fastslået, at forpligtelsen til at begrunde enhver ændring i forhold til den foregående bedømmelse »skal sikre, at tjenestemanden får kendskab til baggrunden for ændringen af de analytiske vurderinger, kan forvise sig om, at de anførte faktiske omstændigheder er korrekte, og i kraft af sin ret til at blive hørt fremkomme med sine bemærkninger til den givne begrundelse. En bedømmelse er behæftet med en væsentlig formmangel, når den manglende begrundelse udgør en tilsidesættelse af tjenestemandens ret til at blive hørt. Det er således uden betydning, om den pågældende tjenestemand under alle omstændigheder — altså selv om bedømmeren havde begrundet sine vurderinger — ikke havde kunnet forvente bedre analytiske vurderinger« (Domstolens dom af 16.12.1987, sag 178/86, Turner mod Kommissionen, Sml. s. 5367, præmis 18, og af 6.2.1986, forenede sager 173/82, 157/83 og 186/84, Castille mod Kommissionen, Sml. s. 497). Derfor har Kommissionen ikke grundlag for at hævde, at den begrundelse for den anfægtede bedømmelse, der er givet efter sagsanlægget, fratager sagsøgeren hans interesse i at påberåbe sig dette anbringende.

31 For så vidt angår spørgsmålet, om appelbedømmeren i den foreliggende sag opfyldte sin forpligtelse til at begrunde en forringelse af de analytiske vurderinger under to rubrikker, bør man for det tredje lægge følgende konstateringer til grund. Det fremgår af sagen, at den anfægtede afgørelse endelig bekræftede karakteren »meget godt« i de pågældende rubrikker for så vidt angår tidsrummet 1985-1987, mens sagsøgeren i den forudgående bedømmelsesperiode 1983-1985 havde opnået karakteren »udmærket«. Appelbedømmeren begrundede i sin notits af 26. september 1989 til personalelederen ændringerne som følger: »Disse analytiske vurderinger, som var lidt ringere end de tidligere, skyldes, at de tjenestemænd, der skulle bistås af den bedømte, i det pågældende tidsrum flere gange havde måttet konstatere, at han under udførelsen af de opgaver, han fik pålagt, havde ydet en regelmæssighed i arbejdsindsats og udvist en ansvarsbevidsthed, som ikke kunne betegnes som 'udmærkede'.« Endelig bekræftede appelbedømmeren i sin notits af 10. november 1989 — som sagsøgeren modtog den 18. april 1990, og som udgør den anfægtede afgørelse — efter at have tilkendegivet, at han kendte Det Paritetiske Forfremmelsesudvalgs udtalelse, sin oprindelige bedømmelse af de grunde, der fremgår af hans notits af 26. september 1989, hvoraf en kopi var vedhæftet. Begrundelsen for de ringere analytiske vurderinger skal således findes i sidstnævnte notits, som udgør en integrerende del af den anfægtede afgørelse, og som sagsøgeren aldrig har nægtet at have modtaget, hverken over for administrationen eller under sagen for Retten.

32 Retten fastslår, at det af forklaringerne i nævnte notits fremgår, at forringelsen skyldes, at sagsøgeren i det af bedømmelsen dækkede tidsrum ikke havde gjort en usædvanlig god indsats under udførelsen af sine opgaver, som gik ud på at bistå de tjenestemænd, der var ansvarlige for EFRU-udvalget (jf. den detaljerede beskrivelse af sagsøgerens opgaver for så vidt angår forberedelsen og tilrettelæggelsen af EFRU-udvalgets møder og udarbejdelsen af de månedlige bulletiner om EFRU's virksomhed, som er nævnt i hans bedømmelse for tidsrummet 1985-1987). Retten finder, at denne, om end summariske, konstatering af faktiske forhold udgør en begrundelse, som er tilstrækkelig til at begrunde den lille nedgang fra den højeste karakter til den, der ligger umiddelbart under, for så vidt angår regelmæssighed i arbejdsindsatsen og ansvarsbevidsthed. Dette anbringende må således forkastes som ubegrundet.

Kravet om erstatning og godtgørelse

- 33 Med hensyn til påstanden om erstatning og godtgørelse har sagsøgeren, som ikke havde begrundet påstanden i stævningen, i replikken hævdet, at han på grund af sagsøgtes holdning ikke havde kunnet få bedømmelsen for tidsrummet 1983-1985 videreført til tidsrummet 1985-1987. Han ville ej heller kunne få den forlænget til tidsrummet 1987-1989. Dette forhold indebærer ifølge sagsøgeren en økonomisk skade. Endvidere udgør de bekymringer med hensyn til karrierens udvikling, som denne situation giver anledning til, en ikke-økonomisk skade.
- 34 Stillet over for en sådan påstand finder Retten, at den bør forkastes, for så vidt der er en nær sammenhæng mellem den og annullationspåstanden, som enten er blevet afvist fra påkendelse eller forkastet som ubegrundet. Den her omhandlede påstand bør ligeledes afvises fra påkendelse, selv om det antages, at den af sagsøgeren påståede skade skyldes en tjenstlig fejl, som er uafhængig af den afgørelse, der kræves annulleret, fordi sagsøgeren ikke forinden har forelagt ansættelsesmyndigheden en ansøgning i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 1, hvori administrationen opfordres til at genoprette den lidte skade.
- 35 Det fremgår af ovenstående, at sagsøgte i det hele må frifindes.

Sagens omkostninger

I henhold til artikel 87, stk. 2, i Rettens procesreglement pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. I henhold til procesreglementets artikel 88 bærer institutionerne dog selv deres egne omkostninger i tvister mellem Fællesskaberne og deres ansatte. Derfor må hver part bære sine omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEEN (Tredje Afdeling)

- 1) Sagsøgte frifindes.
- 2) Hver part bærer sine omkostninger.

Vesterdorf

Saggio

Yeraris

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 16. juli 1992.

H. Jung

C. Yeraris

Justitssekretær

Fungerende afdelingsformand